

א.ת. 9.1.92

ת.פ. 882/90 (ה)

עד האופני, מר רפאל איתן, לאחר שהוזהר כדלן:

אני מכיר את יוסי מתקופת השירות הצבאי ובתוקף תפקודי כרמטכ"ל שלחתי אותו לפעילות מבצעית שאני לא יכול לדבר עליה בנוכחות עוזר הדיון, והסיכון באותה פעילות היה מעבר לכל דמיון והוא עמד במשימות אלה, בתוקף אישיותו ונכונותו והרדע המקצועי שלו שלא ניתנים למדידה ואפילו לא להשוואה.

אני עזיתי לו, אחרי השחרור, בהרבה דברים, ואיתי חובה לתת לו מה שאפשר על כל מה שהוא עשה.

זה לא מחיר ממורת מחיר אלא הכרת תודה ברמה לאומית, כי זה מה שהגיע

לו.

אני מוכן לעשות זאת כל הזמן על סמך אותם מעשים מאותה תקופה.

אני לא יכול לפרש את המעשים אלא בנוכחות ביהמ"ש בלבד. מאחר ונוכחים גם אנשים נוספים ניתן להחזיר גם את ההקלטה.

אני בטוח שכשרוסי ענב את המסגרת היה ראוי שהמדינה תצדיע לו ותתן לו גם מנוחה והעזרה לו ואולי גם לא נעשה בגלל שיש לדבר על

הדברים האלה, ועי שאמור לספל בענייניו - רחוק מהמערכת הזו ולא מבין במה היה כרוך כל העניין, מן הראוי שהמדינה שהיא מאשימה כאן, תתחבב בחשבון דברים כאלה.

אני טפחתי גם בנושא החוף עם כל הגורמים המטפלים, כולל מוסר דברי ותמיד אמרו - אין שום בעיה והכל יסתדר. כל הגורמים הבטיחו שהעניין יאושר.

רישום בחלקות כארמות מדינה - טפחתי בכך לפני יותר משנתיים והבטיחו שהכל מסודר.

מסתובר שלא נעשה כלום ואני ממשיך לספל. המרחק רב בין מה שהבטיחו לי ואמרו לי לבין מה שנעשה בשטח. כנראה לא רוצים ללכת לקראתו כי לא יודעי מה שעבר על יוסי ומה שהוא נתן למדינה, זכמה מגיע העזרה

לו.